

Revedere de Mihai Eminescu - referat

La baza poeziei stau unele doine populare cunoscute de poet, ale caror versuri Eminescu le stilizeaza iar lirismul este aprofundat. Unificand motivele folclorice, poetul creaza un cantec nou, in tonalitate de doina. Poezia devine o elegie filozofica pe tema vremelniceii si al caracterului perisabil al omului in contrast cu perenitatea naturii, simbolizata de codrul vesnic.

Compozitional, 'Revedere' este structurata in doua planuri distincte, marcate prin dialog si desfasurate in patru secvente. Din perspectiva ideilor filozofice cuprinse in vesmant poetic, se poate observa ca in primele doua secvente teza despre scurgerea treptata a timpului este sugerata prin succesiunea anotimpurilor; iar in celelalte doua unitati semantice sunt puse in antiteza doua concepte filozofice: omul trecator - codrul etern. Timpul este elementul de referinta al intregii poezii, caci toate datele planului natural si ale celui uman stau sub cupola lui. Repetarea unor cuvinte si sintagme ce cuprind notiunea de timp ('Ca de cand nu ne-am vazut / Multa vreme a trecut / Si de cand m-am departat / Multa lume am imblat'), sugestiile oferite prin titlul poeziei si prin frecventa unor cuvinte-cheie ('vreme trece, vreme vine') potenteaza caracterul filozofic si tonalitatea elegiaca a versului eminescian.

Daca in primele secvente perceptia timpului se face cu detasare si obiectivitate, punandu-se accentul pe comuniunea om-natura, in partea a doua a poeziei, atat intrebarea cat si raspunsul codrului dezvaluie miscarea spatiului din afara spre vibratia dinauntru si transferul notiunii obiective in substanta de suflet.

Stilul metaforic din ultima strofa evidentiaza capacitatea poetului de a concentra ideile filozofice in formele artistice specifice creatiei populare. In aceste versuri se creaza un tablou dinamic, prin alternanta planului terestru cu cosmicul, si a spatiului naturii cu orizontul uman.

Tendinta de abstractizare si generalizare a ideilor este sustinuta artistic prin enumerarea si cuplarea substantivelor cu valoare de simbol pentru planul terestru si cosmic ('Marea si cu raurile / Lumea cu pustiurile / Luna si cu soarele / Codrul cu izvoarele').

Urmarind elementele ce sustin sursa folclorica (relatia om-natura, adresarea directa, aspecte ale oralitatii stilului, folosirea formelor diminutive, repetarea conjunctiei 'si', rolul pronumelui personal la persoanele I si a II-a, etc.) putem observa fuziunea perfecta intre sursele populare si lirismul poetic eminescian.